Alerginо și Primăria copiilor

SIMONA ANTONESCU

area
Asociația Română de Educație în Alergii

SIMONA
ANTONESCU

Alergino și Primăria copiilor

Ilustrații de Sorana Vardianu

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Află mai multe despre noi scanând codul QR:

Asociația Română de Educație în Alergii *este o organizație nonprofit care contribuie din 2018 la îmbunătățirea calității vieții persoanelor cu afecțiuni de tip alergic. Proiectele noastre educative sunt posibile doar prin amabilitatea susținătorilor și voluntarilor cărora le suntem mereu profund recunoscători. Acțiunile AREA au fost construite încă de la început mizând pe puterea comunității ca motor al educației și al schimbării.*

EDITORI:
Manager Irinel Merluşcă
Redactor Georgiana Chiratcu
Analist Carmen Zaman

CORECTURĂ:
Georgiana Chiratcu

ILUSTRAȚII:
Sorana Vardianu

DESIGN • TEHNOREDACTARE:
Editura Creator

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Antonescu, Simona
Alergino și primăria copiilor/ Simona Antonescu. – Brașov: Creator, 2024
ISBN 978-606-029-815-1
821.135.1

© **EDITURA CREATOR**, 2024
PENTRU PREZENTA EDIȚIE

CREATOR
Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
E-mail: editura@libris.ro
Tel.: 0720 539533
www.edituracreator.ro

LIBRIS ȘT.O.IOSIF
Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România
Tel.: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

LIBRIS We know books
Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme LIBRIS

CAPITOLUL

.1.

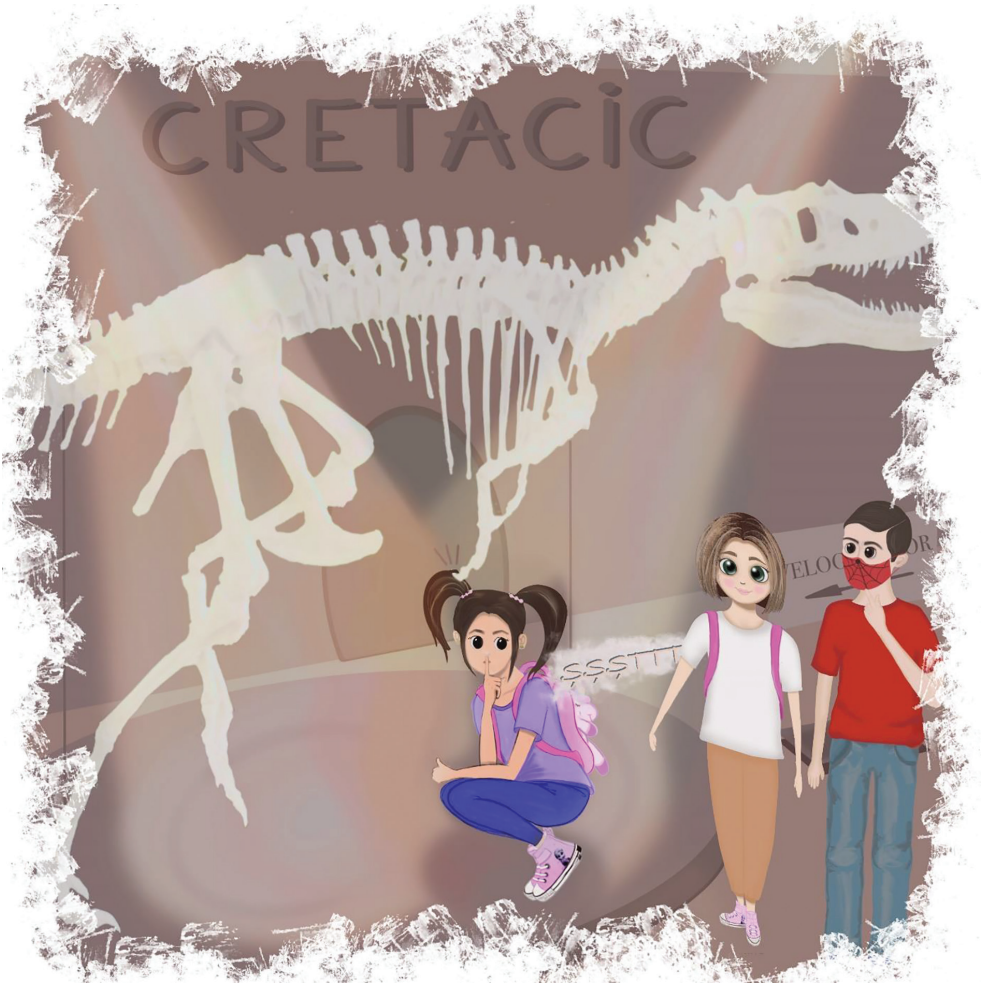
Ușa misterioasă. Un dinozaur viu

Toată clasa a IV-a se risipise prin încăperile și cotloanele Muzeului de Științe ale Naturii. Sălile înalte se umpluseră de șoapte curioase, iar scheletele dinozaurilor care se înălțau până la tavane aruncau umbre pe podele. Razele soarelui intrau pe ferestre, formând zăbrele de lumină. Era o zi obișnuită la muzeu. Nimic nu prevestea aventura teribilă care era pe cale să înceapă.

Dana, cu codițele ei întotdeauna ridicate cam prea sus pe cap și cu rucsăcelul cu unicorn în spate, s-a aplecat și a trecut pe sub scheletul unui dinozaur, în mersul piticului. Bubițele mărunte ca niște gămălii de ac de pe gât o mâncau, dar fetița s-a străduit să nu se gândească tocmai acum la asta. Una dintre codițe i s-a prins în gheara dinozaurului, fetița s-a simțit trasă de păr și a scos un sâsâit stăpânit, oprindu-se brusc.

— Șșșșttt! au făcut cei doi colegi de clasă care îi apărau evadarea.

Se așezaseră umăr la umăr, formând un mic zid pentru ca doamna învățătoare să nu vadă cum se strecoară Dana într-o zonă a muzeului în care copiii nu aveau voie.

— Șșșșttt! le-a răspuns Dana, iritată ca de fiecare dată când nu-și putea scărpina bubițele.

Ce credeau? Că așa a vrut ea, să scoată sâsâitul acela? Nu vedeau că părul i se agățase în gheara scheletului? Trebuiseră ei să reconstruiască oasele astea așa, cu piciorul ridicat! Și-a dus ambele mâini la codiță, a strâns din dinți și a tras, eliberându-se, apoi și-a continuat drumul. Odată ajunsă în cel mai întunecos colț, chiar lângă perete, fetița a dispărut brusc.

Ca de fiecare dată, Ștefi a urmat-o imediat. Era colega ei de bancă, cea mai bună prietenă și, în plus, fetițele locuiau în același bloc, pe aceeași scară. Prin clasa a II-a încercaseră să facă liste cu lucrurile care le plac și care nu le plac, căutând dovezi că într-adevăr prietenia lor este specială și pentru toată viața. „Prăjiturile cu nuci, cărțile cu mistere, Brawl Stars și bicicleta", scrisese Ștefi la lucrurile care-i plăceau. „Tarta cu vișine, cărțile de aventuri, Brawl Stars și bicicleta", scrisese Dana, apoi adăugase:

— Eu nu pot să mănânc nuci, mi se face rău de la ele.

Din ziua aceea rămăseseră nedespărțite. Ștefi, cu pletele tunse franțuzește imediat sub bărbie, timidă și tăcută, și Dana, privind întotdeauna pe ceilalți drept în ochi, gata de luptă chiar și atunci când nu avea cu cine, formau o pereche cunoscută în toată școala.

În fața scheletului dinozaurului, cu spatele la colțul întunecos unde dispăruseră fetițele și cu fața la sala plină de copii, mai rămăsese numai un băiat. Sub bărbie își îndesase o mască de Spiderman, sub braț strângea un rucsăcel pe care-l răsucise cu totul în jurul unui pachet pe care părea să-l aibă înăuntru, iar ochii lui cercetau muzeul cu atenție, ca să se asigure că nu atrage atenția nimănui.

Atunci când a fost sigur că toți ceilalți sunt ocupați, băiatul și-a acoperit nasul și gura cu masca lui de Spiderman, a mai privit o dată peste umăr și a pornit după cele două fetițe. În colțul întunecos de dincolo de burta dinozaurului a zărit o ușiță scundă, ascunsă în umbră. Ușița era întredeschisă, așa că băiatul a împins-o cu grijă, cu un singur deget, ca și cum s-ar fi temut de ea, și s-a strecurat înăuntru.

În spatele ușii misterioase a descoperit un coridor straniu,

care părea să ducă spre o altă lume. Nasul i s-a înfundat pe loc, iar băiatul a tras de mască, îndepărtând-o puțin de față, a tras aer pe gură, apoi a dat drumul la loc măștii.

— Unde sunteți? a șoptit, încercând să zărească ceva prin întuneric.

— Aici, s-a auzit glasul Danei la numai câțiva pași de el. Am găsit ceva.

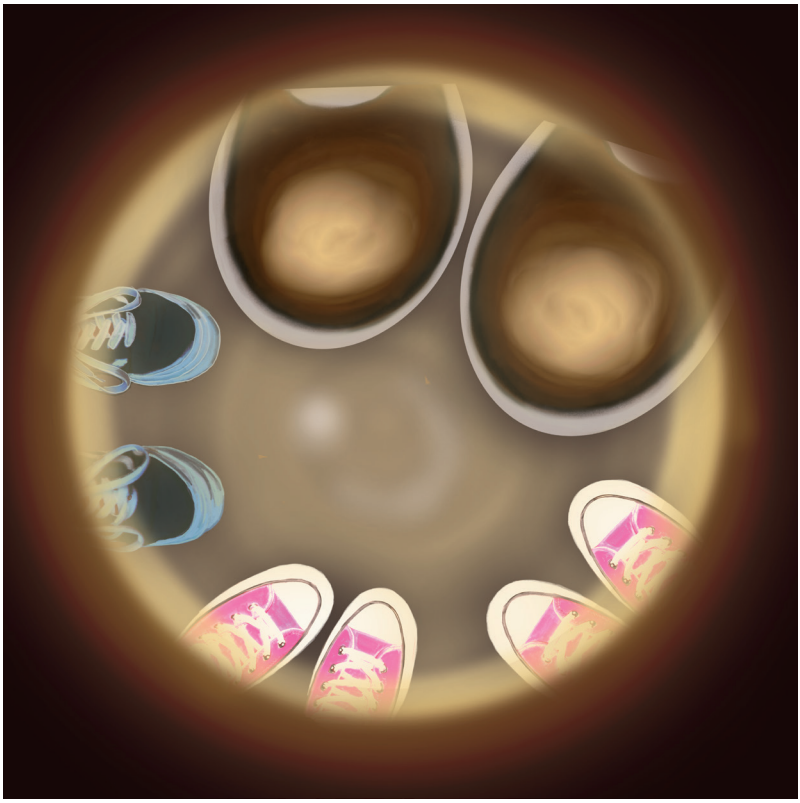
— Ați găsit ceva? Parcă venisem aici după o scară, ca să ajungem la galeria de sus. Scara ați găsit-o?

— Am găsit ceva viu! a răspuns Dana, și glasul ei a părut să stârnească umbre și șoapte străine pe coridorul tainic. Cătă, unde ai dispărut? a continuat ea, pentru că băiatul amuțise.

Ștefi a fost cea dintâi care și-a luat inima în dinți și a aprins lanterna telefonului. Nu a îndrăznit totuși să o îndrepte în față, ci a lăsat-o înspre podea. Picioarele copiilor se aflau acum într-un cerc de lumină, iar Cătălin, căruia toată clasa îi spunea Cătă, a observat că Dana și Ștefi aveau adidași la fel, roz cu Elsa. A pufnit disprețuitor, îl plictiseau peste măsură apucăturile acestea ale fetelor de a se îmbrăca și încălța la fel, dar din cauza nasului înfundat, din pufnitură a dat într-o serie de strănuturi.

— E praf aici, a spus el, încercând să se dezvinovățească.

Dar fetele nu-l mai ascultau. Priveau cu ochii măriți de spaimă la marginea cercului de lumină de pe podea. Ștefi a apucat mâna Danei și a strâns-o cu putere. Dana și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, scărpinându-și bubițele

de pe gât. Cătă a deschis larg gura în spatele măștii, trăgând adânc aer în piept. Față în față cu adidașii roz ai fetelor se iveau din întuneric niște picioare de uriaș.

— Un dinozaur viu! a șoptit Dana. Am găsit un dinozaur viu!

— Fă ceva, l-a rugat Ștefi pe Cătă, apucându-l și pe el de mână.

Luat prin surprindere, pentru că masca la care nu renunța nici măcar în timpul orelor îi ținea pe ceilalți copii departe de el, iar băiatul nu era obișnuit să fie atins, Cătă a aprins lanterna propriului său telefon și a ridicat-o drept în sus, către locul unde se aștepta să fie chipul fioros al dinozaurului. Preț de o secundă, fascicolul de lumină a poposit pe un perete obișnuit, vopsit odată alb, acum cam murdar.

Nu era nimic acolo, ca și cum picioarele de uriaș ar fi existat singure pe lume.

Băiatul a coborât încet lanterna, luminând pe rând alte bucăți de perete.

Atunci când a ajuns la înălțimea lor, din întuneric a ieșit la iveală un chip pistruiat, cam urecheat și cu ochii mari, negri, cu un smoc de păr în creștet și un rucsac în spate. Un copil aproape obișnuit, dacă nu ar fi fost picioarele neașteptat de mari.

— Bună! a spus necunoscutul.

Cei trei prieteni au schimbat între ei priviri, încercând să înțeleagă dacă toți văd același lucru.

— Eu sunt Alergino, a continuat arătarea.

— Bună, Alergino, a răspuns Dana, care mereu lua inițiativa. Eu sunt Dana, iar ei sunt cei mai buni prieteni ai mei, Ștefi și Cătă.

O nouă bubiță mică și roșie i-a apărut chiar atunci, brusc, pe obrazul stâng. Cătă a strănutat de trei ori la rând, apoi l-a privit pe Alergino cu încruntare drept în ochi, pregătit să-i spună vreo două dacă l-ar fi văzut râzând. Copiii râdeau

adesea atunci când el începea să strănute, iar asta îl făcea să se simtă trist, furios și singur, toate trei amestecate.

— Iar ai gustat unt de arahide, a zâmbit Alergino, arătând spre bubița cea nouă a fetiței. Iar tu, a continuat el, întorcându-se către băiat, ar trebui să scoți inhalatorul și să iei un puf, pentru că aici este, într-adevăr, foarte mult praf.

— L-am mirosit, nu l-am gustat, s-a apărat Dana. Îmi place cum miroase. Ce faci aici?

— Am venit să vă scot din belele. Am așa, ca un fel de simț special care mă atrage în locurile unde copiii alergici sunt pe punctul de a avea probleme.

— Ca un fel de superputere? a întrebat Ștefi, care încerca să priceapă ce se petrece. Ești un soi de supererou?

Speriată de propria ei îndrăzneală, fetița și-a lăsat repede bărbia în piept, iar pletele ei scurte i-au năvălit peste obraji, acoperindu-i cu totul și intrându-i în ochi.

— Un supererou, asta sunt, a zâmbit din nou Alergino.

— Dar noi suntem bine, l-a asigurat Cătă, care se liniștise acum în privința acestui personaj ciudat și nu mai voia decât să scape de el, ca să-și poată continua misiunea. Du-te și ajută-i pe alții!

— Nu sunteți chiar așa de bine cum credeți. Sunteți pe punctul de a intra într-o belea, simțul meu nu mă înșeală.

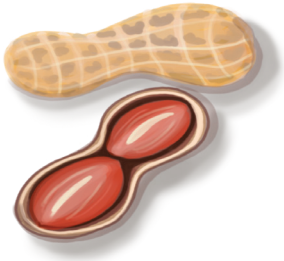
Fetițele s-au privit panicate. Nu putea ști! Cătă a strâns mai tare sub braț rucsăcelul lui înfășurat în jurul a ceva ce părea un pachet. Nu avea de unde să știe, era imposibil! Cine ar fi putut să-i deconspire?

CAPITOLUL

.2.

Fluturașii de hârtie

Plănuiseră timp de câteva săptămâni toată acțiunea și păstraseră totul în cel mai mare secret. Fusese ideea Danei, una dintre multele ei idei, numai că de data aceasta chiar și lui Cătă i se păruse bună.

Dana era alergică la nuci, alune, arahide și migdale. Se umplea toată de bubițele acelea mici și roșii, pielea o mânca, buzele i se umflau și în general se simțea mult mai rău decât la cea mai urâtă răceală. Cătă era alergic la polen și praf. Începea cu șiruri nesfârșite de strănuturi și cu nasul complet înfundat, fața i se umfla și se înroșea, nu mai putea respira și, lucrul care îl scotea din sărite cel mai tare, ochii îi lăcrimau, făcându-l să arate ca un țânc care plânge. Colegii lor de clasă mai întâi se speriaseră, apoi râseseră, după care încetaseră să se mai joace cu ei. Numai Ștefi rămăsese prietenă cu cei doi.

— Trebuie să le explicăm ce este o alergie și de ce ni se întâmplă toate astea, spusese Dana, și de aici pornise totul.

Cătă adusese unul dintre fluturașii aceia pe care îi găsești sub ștergătorul de parbriz, când mergi cu mama la cumpărături și mașina rămâne în parcarea magazinului. „Spălătorie auto, orice tip de mașină. Reducere 50%. Curățare rapidă interior-exterior. La noi totul este mai simplu", scria pe fluturaș.

— Facem și noi niște fluturași, pricepuse Dana imediat. Explicăm acolo, scurt și clar, apoi îi împrăștiem prin toată școala.

Munciseră pe brânci la textul care ar fi trebuit să apară pe fluturaș. Cătă scrisese totul la calculator. Făcuseră două modele diferite. Ștefi primise sarcina de a scoate fluturașii la imprimanta color a tatălui ei. Puseseră chiar și inimioare în colț. Cu asta fuseseră de acord numai fetele. Ieșiseră o frumusețe de fluturaș, copiii erau tare mândri. Primul model arăta așa:

Ai în clasă un coleg alergic?
Iată ce ai de făcut:

- *Spală-te bine pe mâini, înainte și după masă.*
- *Nu împărți pachețelul cu el, i-ar putea face rău.*
- *Nu-i folosi lucrurile, de exemplu prosopelul, cănița sau linguriță.*
- *Cheam-o imediat pe doamna învățătoare, dacă colegul tău se simte puțin rău.*

Îți mulțumim!

— Crezi că vor înțelege? întrebase la sfârșit Ștefi.
— Ce nu e de înțeles? răspunsese Dana.
Al doilea model arăta așa:

Între timp, ideea de a împrăștia fluturașii în școală suferise mici modificări, pentru că tanti Aurelia, care făcea curățenie, îi prinsese de vreo două ori și strigase după ei pe holuri: „dacă mai lăsați vreo hârtie după ce am măturat, vă duc direct în cancelarie!”.

Vizita la Muzeul de Științe ale Naturii picase exact la timp.

Ești alergic?
Iată ce ai de făcut la școală:

- *Refuză politicos prăjiturile pe care ți le oferă prietenii tăi, dacă nu știi ce conțin.*
- *Roagă pe doamna învățătoare să te ajute la verificarea etichetelor alimentelor pe care nu le cunoști, ca să fii sigur că le poți mânca.*
- *Anunță imediat pe doamna învățătoare, atunci când te simți puțin rău.*

Multă sănătate!

— Căutăm scările care duc la galeria aia de sus, de deasupra sălii mari, și le aruncăm de acolo, venise Dana cu o nouă idee. Vor pluti chiar ca fluturii. O să

fie sâmbătă, muzeul plin de lume. Ceea ce avem de spus va ajunge în tot orașul, nu numai în școala noastră.

Astăzi, ceea ce strângea Cătă sub braț erau chiar pachetele cu fluturași. Încă de când au intrat în muzeu, au cercetat din priviri galeria de sus, de sub tavanul înalt, au numărat toate ușile pe care le puteau vedea, căutând scara. Trebuia să existe o scară undeva, care să ducă la galerie. Așa au ajuns pe coridorul cel întunecos, dând nas în nas cu acest Alergino care părea să știe mai multe decât spune.

— Ei, haideți, ce ați rămas așa ca la dentist? vorbi Alergino. Nu trebuie să vă temeți, doar am stabilit că am venit să vă ajut, nu să vă părăsc.

— Dar nu facem nimic rău, a spus Cătă. Oamenii trebuie să afle care-i treaba cu alergiile, să citească fluturașii. Noi credem că este important.

— V-ați gândit ce se va întâmpla după ce se va umple muzeul cu fluturași plutind prin aer? După ce se va descoperi că ați intrat în zone unde nu aveați voie, cum este coridorul ăsta sau galeria de sus? Directorul muzeului va chema poliția, părinții voștri vor primi amenzi, doamna învățătoare va avea probleme, iar vouă vi se va scădea nota la purtare.

Cătă lăsă rucsăcelul la picioarele lui, scoase inhalatorul, îl încărcă și trase un puf, apoi își ridică din nou masca lui de Spiderman peste nas. Nu voia să dea el răspunsul. Alături de el, Dana se pregătea să deschidă gura și să spună ceva, o vedea cu coada ochiului cum este gata să-i bage din nou

pe toți în încurcătură. La lumina telefoanelor, codițele ei, una mai sus și una mai jos, ciufulite de trecerea pe sub scheletul dinozaurului, arătau ca niște evantaie zdrențuite.

— Am o altă variantă, a spus atunci Alergino. Ieșim cu toții în fața muzeului, odată cu toată clasa, iar acolo o să puteți împărți fluturașii fiecărui trecător. În drum spre curtea școlii, doamna învățătoare vă va duce prin parc, care este plin la ora asta.

Copiilor li s-a părut o variantă mult mai bună decât a lor. Au împărțit între ei teancurile de fluturași, iar primii care au primit au fost chiar colegii lor.

CAPITOLUL

.3.

Masca de Spiderman, două ghiozdane cu unicorn și tocilara clasei

La prima vedere, Dana părea o fetiță de 10 ani absolut obișnuită. Puțin cam răsfățată, după părerea mamei ei, dar cine nu e răsfățat? Puțin cam încrezută, după părerea băieților din clasă, dar Dana lucra la asta. În clasa întâi, fetița fusese mai mereu plină de bubițele acelea ale ei, mărunte cât gămălia de ac. Abia după vacanța de primăvară descoperiseră cauza: colega ei de bancă avea adesea în pachețel un sandviș cu unt de arahide. Mirosul lui îi făcea rău Danei.

— Cum adică? spuseseră părinții clasei întâi. Acum nu mai poate niciun copil din clasă să vină cu unt de arahide la pachețel, din cauza unei singure fetițe?

Dana se pomenise deodată singură în bancă și în pauze. Colegii începuseră să o ocolească, de teamă că se vor molipsi de bubițele care o necăjeau atât de tare.

— Ce este în neregulă cu mine, mama? întrebase fetița acasă.

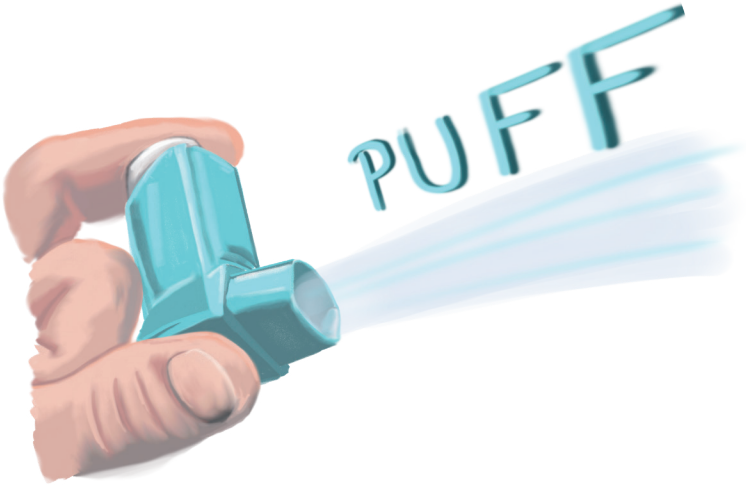
— Nu este nimic în neregulă cu tine, îi răspunsese mama ei.

— Dar copiii nu se mai joacă cu mine.

— Probabil că este din cauza mea. Nu am explicat suficient de bine despre ce este vorba, sunt sigură că au înțeles greșit.

Într-una din pauze, câțiva băieți o necăjeau pe Dana, într-un colț mai îndepărtat al curții școlii. Își ridicau bărbiile spre cer și se scărpinau de zor pe gât, imitând gesturile fetiței și hohotind de râs. Cu spatele lipit de peretele școlii, Dana se apăra, bătând câte un pas apăsat în față, ca și cum ar fi dat să-l prindă pe vreunul dintre ei, dar băieții se fereau, după care cercul se strângea din nou în jurul ei.

Chiar în acel moment a apărut în spatele băieților cel pe care îl considerau ciudatul clasei, mascatul care stătea în ultima bancă și nu scotea o vorbă, copilul invizibil care reușise să treacă neobservat toată clasa întâi. Fusese pentru prima oară când Dana se uitase cu adevărat la Cătă. Băiatul își scosese inhalatorul din buzunar, îl încărcase și trăsese două pufuri în aer, spre gașca de răutăcioși. Un praf ca de cretă țâșnise din micul aparat, băieții se speriaseră și se risipiseră care încotro, ferindu-se să se lase atinși de năzdrăvănia care ieșise din inhalator.

— Ce-i ăla? îl întrebase Dana, atunci când rămaseseră singuri.

— Mă ajută să respir, îi răspunsese Cătă. Sunt alergic la polen și la praf.

— Mulțumesc pentru că i-ai gonit!

— Nu ai pentru ce. Două lucruri mă irită pe lume: nasul, de la polen sau praf, și copiii care râd de vreun coleg, îi spusese atunci Cătă, și cei doi rămaseseră prieteni.

Dana descoperise că băiatul era un copil ca toți copiii, iar masca lui de Spiderman nu o purta pentru că era un ciudat, ci pentru că adesea, fără ea nasul i se înfunda de tot, iar ochii îi lăcrimau mai tare decât ai unui țânc de doi ani căruia îi iei ursulețul.

În anul următor, în clasa lor venise o fetiță nouă. Era cam timidă, cu părul tuns imediat sub bărbie, care îi acoperea cu totul obrajii și ochii atunci când lăsa bărbia în piept, și cu același ghiozdan cu unicorn ca și Dana.

— Mă numesc Ștefania, ne-am mutat în oraș de curând, șoptise fetița, atunci când doamna învățătoare o scosese în fața clasei, ca să se prezinte.

Se dovedise curând că învață foarte bine. Nu exista nicio întrebare a doamnei învățătoare la care ea să nu ridice mâna. Nu exista nicio temă pe care să nu și-o facă. Nicio lucrare de control la care să nu ia 10. Nu a durat mult până când vreo doi colegi au numit-o „tocilara clasei". Dana și Cătă o luaseră atunci pe Ștefi sub aripa lor, formând împreună un trio nedespărțit.

CAPITOLUL

.4.

Petrecerea din clasa a II-a. Bucătăria uriașilor

La scurt timp după ce Dana și Ștefi se mutaseră în aceeași bancă, prima de pe rândul din mijloc, toată clasa fusese invitată la ziua lui Ștefi.

— Toată clasa? se miraseră copiii, îngrămădindu-se în pauză în jurul băncii fetelor. Unde vom încăpea cu toții?

— O să facem petrecerea în curtea bunicilor mei, răspunsese Ștefi, cu bărbia în piept și ochii umbriți de pletele ei scurte. Este o curte foarte mare și ne vom putea juca toată ziua.

Copiii porniseră în căutare de cadouri pentru sărbătorită. Câțiva dăduseră nas în nas în aceeași librărie, pentru că avuseseră aceeași idee: să-i ofere lui Ștefi cărți, pentru că întotdeauna, la ora de citire, fetița le povestea o nouă carte pe care o citise.

— Eu îi cumpăr „James și piersica uriașă", spusese un băiețel.

— I-am cumpărat-o eu! sărise repede Dana, ridicând cartea deasupra capului, ca să fie văzută. Ia-i alta!

— „Cronicile din Narnia", scosese el altă carte din raft.

— Ce volum? Eu deja am cumpărat „Leul, vrăjitoarea și dulapul".

— Tu îi duci două cărți?

— Da, pentru că e prietena mea cea mai bună. Tu poți să-i iei „Calul și băiatul", tot din seria cu Narnia.

Cu cadourile frumos împachetate în hârtie colorată și împodobite cu funde și panglici, copiii umpluseră curtea bunicilor lui Ștefi, în ziua stabilită. Aici îi așteptau o mulțime de surprize. Elsa, în rochia ei albastră cu sclipici, era pregătită să picteze fluturi și flori pe obrajii fetițelor. Căpitanul Hook, în costumul lui de pirat, era nerăbdător să-i învețe pe băieți cum să-și construiască arcuri cu săgeți sau praștii. Iar bunicul lui Ștefi pregătise pentru toți jocuri de demult: rațele și vânătorii, alergatea pe cățăratea, mațele încurcate sau țară, țară, vrem ostași.

Avea să fie o zi de neuitat! Nimeni nu bănuia că lucrurile aveau să ia o întorsătură atât de urâtă, că ziua avea să se sfârșească la spital sau că unul dintre copiii din clasa lor nu avea să mai vină la școală, pentru un timp.

Totul a început odată cu aducerea tortului.

— De fructe cu frișcă, spusese mama lui Ștefi, privind cu un zâmbet complice la Dana. Ca să mănânce toată lumea.

Așezase tortul în mijlocul măsuței din iarbă. Copiii o înconjuraseră imediat, gălăgioși, întrecându-se să o ajute. Unii înfigeau lumânările, alții le aprindeau, alții împărțeau farfurii și linguriță.

— Am uitat sucul, spusese mama lui Ștefi și pornise repede înapoi, spre bucătărie.

— Vă ajut eu să-l aduceți, se oferise Dana, alergând pe urmele ei.

Fetița pășise în bucătărie ca în căsuța din poveste. Nu mai văzuse niciodată o astfel de încăpere. Părea că timpul se oprise aici demult, încremenind totul pe loc exact așa cum fusese odată. Pereții erau acoperiți cu farfurii și ulcele frumos pictate, din loc în loc atârnau mănunchiuri de plante uscate, pe care Dana nu le cunoștea, aragazul era foarte vechi, un model care părea scos din filme, iar deasupra lui erau agățate cele mai mari polonice pe care le văzuse fetița în viața ei.

— Astea sunt polonice pentru uriași, șoptise ea cu ochii mari, pentru că nu îndrăznea să vorbească tare în bucătăria uriașilor.

— Bunica nu dă voie nimănui să clintească nimic de aici, râsese mama lui Ștefi, ciufulindu-i bretonul, iar inima îi venise Danei la loc.

Se strecurase pe sub brațul ei atunci când deschisese ușa frigiderului, în căutarea cutiilor cu suc. Lumina venită din frigiderul plin cu bunătăți se revărsase asupra ei, scăldând-o deopotrivă în arome și imagini desprinse dintr-o carte de povești: platouri pline cu prăjiturele mici cât degetul, mirosind a nuci caramelizate, farfurioare încărcate cu rulade însiropate, cu aromă de migdale, borcane cu unt de arahide și castronele pline cu migdale trase în ciocolată.

— Sucul nu-i aici, o auzise ca prin vis pe mama lui Ștefi. O să mergem în pivniță, probabil că bunicul l-a dus acolo.

Apoi, înțelegând în sfârșit că fetița era vrăjită de ceea ce vedea, rămăsese o clipă pe gânduri, îi mângâiase creștetul

între cele două codițe ridicate foarte sus și deodată păruse să ia o hotărâre.

— O bucățică nu o să te omoare, spusese încet, ca pentru ea însăși. Ești și tu copil, ți-e poftă.

Rupsese cu două degete marginea unei prăjiturele cu nuci, o fărâmă aromată, cu caramelul sticlind ademenitor în lumina revărsată din frigider, și o apropiase de buzele Danei.

— Ia la mama, pui mic. Să nu-i spui mamei tale, e secretul nostru și cu asta, basta!

Trântise ușa bietului frigider cam tare atunci când spusese „basta". Părea supărată pe cineva sau pe ceva. Coborâseră amândouă în pivnița întunecoasă și ieșiseră de acolo cu brațele pline de cutii cu suc. Dana nu mestecase fărâma de prăjitură. Ca să-i păstreze gustul fermecat cât mai mult timp, o lăsase să se topească singură pe limbă, înghițind din când în când, hotărâtă să păstreze amintirea aceasta pentru tot restul vieții.

Se întorseseră în curtea care răsuna de glasurile unei armate de copii, umpluseră paharele și cântaseră cu toții „mulți ani trăiască!" pentru Ștefi. Dana cerea tot mai des să-i fie umplut paharul cu suc. Simțea o sete ca o arșiță care îi ardea pieptul. De la o vreme, observă că degetele i se umflaseră atât de tare, încât cu greu mai putea duce paharul la gură.

Băieții din clasă găsiseră un nou mod de a se distra. Se cățărau în prunii bunicului și săreau în iarbă, numai ca să se cațere apoi la loc. O mulțime de copii care cădeau din cer, împrejurul Danei. Fetița simțea că nu mai înțelege lumea pe care o vede. Gura i se uscase din ce în ce mai tare.

— Încă un pahar, vă rog.

— Al câtelea este?

— Vă rog! Mi-e foarte sete.

O horă de râsete se auzea în jurul ei. I se părea că-i dansează în fața ochilor platourile ademenitoare din frigiderul scăldat în lumina vrăjită. Oare așa se simțise și Alice, atunci când căzuse în scorbura iepurelui, către Țara Minunilor? Totul se învârtea în jurul ei.

— Încă un pahar. Încă un pahar.

Aerul se încăpățâna să nu-i mai intre în plămâni.

Aroma minunată a firimiturilor de nuci caramelizate topindu-se pe limba ei.

Copii căzând din cer, prăbușindu-se în iarbă. Nu din cer, din copaci.

Copaci râzând. Nu copacii, copiii râdeau.

Dana nu mai știa unde se află. Mintea ei se transformase într-un vârtej amețitor.

— Salvarea! Sunați la 112! se mai auzise o ultimă voce înspăimântată undeva, departe, apoi paharul Danei se rostogolise în iarba plină de copii și fetița își pierduse cunoștința.

CAPITOLUL

.5.

La spital. Stiloul fermecat și fluturașul magic

Dana se trezise la spital. O durea foarte tare capul, ochii o usturau și îi era greață. Pe un scaun alături de patul ei stătea mama, care îi mângâia ușor mâna. În picioare, la capul patului, o văzu pe doamna doctor.

— Ne-ai speriat un pic, domnișoară, spusese ea.

Zâmbea însă, iar Dana o cunoștea suficient de bine ca să știe că zâmbetul acesta era semn bun. Doamna doctor nu era supărată pe ea pentru că gustase din prăjitura cu nuci. Atunci când era foarte mică, Dana se temea de cabinetul medical, de ace, de injecții și de toate sunetele mici, abia ghicite, din sala de așteptare.

— Fără seringă! se apărase fetița pe vremea aceea, atunci când doamna doctor se apropiase pentru prima oară de ea, cu trusa medicală în mână.

— Doar arată ca o seringă, dar de fapt este un stilou fermecat, îi răspunsese atunci doamna doctor.

Dana zâmbea de fiecare dată când își amintea zilele acelea de început. Teama îi dispăruse ca un fum, ochii i se măriseră și se desprinsese imediat de mama ei, apropiindu-se de doamna doctor:

— Ce stilou fermecat?

— Un stilou care are puterea de a te face pe tine să te simți mai bine, continuase doamna doctor. Uite, tu ții penarul și eu scot stiloul.

Pusese trusa în mâinile fetiței, iar Dana încă își mai amintea greutatea aceea ușor răcoroasă în mâinile ei.

— O să facem împreună o vrajă. Din vârful stiloului o să pun pe pielea ta un fluturaș, vorbea doamna doctor șoptit, ca și cum secretul pe care i-l destăinuia nu trebuia să fie auzit de nimeni altcineva.

Dana se simțise atunci importantă. Fluturașul o ciupise puțin, dar fetița asculta vorbele doamnei doctor, atentă să nu-i scape ceva, și nici măcar nu tresărise.

— Atunci când fluturașul își va așeza aripile pe mâna ta, o să-ți transmită toate puterile lui magice.

— Simt, șoptise pe vremea aceea mica Dana, închipuindu-și că ciupitura era semnul că vraja începuse.

Dar toate acestea se întâmplaseră demult. Dana nu se mai temea de spital, cabinetul medical sau tratamente. Învățase, în timp, că injecțiile sunt necesare, iar înțepătura și usturimea trec, chiar dacă dor pe moment. Îi dădea mereu

curaj gândul la copiii mult mai mici decât ea, care sufereau de alergii și treceau prin aceleași încercări. Nu putea să se comporte ca un copil de grădiniță, simțea nevoia să pună o diferență, cât de mică, între reacția ei și a unei fetițe mult mai mici.

— După două minute, durerea va scădea la jumătate, obișnuia Dana să-și spună. După încă două, va dispărea de tot.

Apoi își petrecea acele patru minute numărând secundele până la marginea durerii.

— Ne-ai speriat un pic, dar acum totul a trecut, continuase doamna doctor. Ce s-a întâmplat? Ți-a fost foarte poftă? Sau poate nu ai știut că prăjitura era cu nuci?

— Am știut, recunoscuse Dana. Dar erau așa de frumoase!

Mama lui Ștefi, care așteptase până atunci pe coridor, se strecurase în salon tiptil și rămăsese cu spatele lipit de ușă. Dana avea să afle mult mai târziu cât de tare se speriase, atunci când fetița își pierduse cunoștința și căzuse, moale ca o cârpă, în iarba din curtea bunicilor. Sunase la salvare, își frânsese mâinile tot timpul cât medicii se străduiseră să o aducă pe Dana în simțiri, repetând la nesfârșit „nu mi-am imaginat, nu mi-am imaginat, îmi pare rău, nu mi-am imaginat". Atunci când salvarea pornise spre spital, cu sirena răsunând, mama lui Ștefi îi urmase și rămăsese tot restul zilei pe coridor.

— Cum se simte? întrebase ea, iar Danei i se păruse ciudat că are ochii roșii și două cute în plus pe frunte.

— Sunt bine, îi răspunsese, zâmbindu-i ca să o liniștească.

— Nu mi-am imaginat. Îmi pare rău! Eu credeam că e un moft. Credeam că este o exagerare.

— Da, înțeleg, spusese mama Danei. Din câte mi-a explicat doamna doctor, se întâmplă adesea ca cei din jur să aibă această impresie. Vă aștept la mine, la o cafea, zilele următoare, ca să vă povestesc tot ce știu despre alergie.

Toată lumea se așteptase atunci ca cele două fetițe să nu mai fie lăsate să stea în aceeași bancă sau să se joace împreună. Cu toate acestea, mama Danei și mama lui Ștefi s-au apropiat din ziua aceea și au devenit, al rândul lor, bune prietene. Trecuseră de atunci doi ani. Astăzi, fetele erau în clasa a IV-a și tocmai îl cunoscuseră pe Alergino, misteriosul personaj de la Muzeul de Științe ale Naturii.

CAPITOLUL

.6.

Alergino la școală. Ce este un sistem imunitar?

Cu fluturașii de hârtie în mâini, toată clasa a IV-a străbate parcul, în drum spre curtea școlii. Unii merg citind. Schimbă între ei priviri, apoi ochii se îndreptă spre Dana și Cătă, ca și cum abia acum i-ar vedea pentru prima oară, ca și cum câteva rânduri scrise pe o bucată de hârtie ar schimba tot ce crezuseră vreodată despre cei doi colegi ai lor. Ziua se apropie de amiază, iar umbrele sunt foarte scurte, mici ghemotoace cenușii în jurul picioarelor copiilor. Parcul răsună de glasuri vesele, clopoței de biciclete și pocnete de mingi lovite de asfalt. Departe, dincolo de castanii bătrâni care împrejmuiesc aleile, se aude un autobuz care tocmai oprește în stație, pufnind prelung ca un uriaș obosit.

La capătul șirurilor de copii, Dana, Ștefi și Cătă continuă să împartă fluturași bunicilor care, de pe bănci, își supraveghează nepoții. Alergino încheie întregul convoi, încă neobservat de

doamna învățătoare. Atunci când clipește, ochii lui imenși, negri, dispar de tot preț de o clipă. Smocul de păr din creștet îi saltă în ritmul pașilor. Din când în când, Alergino își potrivește rucsacul mai bine în spinare, săltând din umeri și trăgând de barete.

— Mi-a venit o idee, spune deodată Dana, în timp ce întinde un fluturaș unui bunic care-și învață nepoțelul să meargă cu bicicleta.

— Neobișnuit, bombăne Cătă.

— Pune-ți masca corect, îi răspunde Ștefi, ridicându-i masca de sub bărbie înapoi, pe nas. Și las-o să vorbească.

— Să-l invităm pe Alergino mâine la noi în clasă, să explice tuturor tot ce știe el despre alergiile noastre, continuă Dana, fără să ia în seamă întreruperea.

— Asta chiar e o idee foarte bună, spune Alergino din spatele copiilor, înviorându-se deodată.

A doua zi dimineață, sala de clasă zumzăia exact ca un stup de albine pe care cineva îl zgândărise cu nuiaua. Doamna învățătoare îi invitase și pe cei de la a IV-a B, ca să facă cunoștință cu oaspetele neobișnuit, astfel încât o armată întreagă de copii se îngrămădiseră în bănci. Pe lângă pereți se înșiraseră cei care nu mai găsiseră niciun loc liber.

— Vă rog să faceți liniște! încerca doamna învățătoare să potolească zumzăiala.

În banca lor de pe rândul din mijloc, Dana și Ștefi îi făcuseră loc și lui Cătă. Un băiețel din spate îl împunge cu

degetul în umăr, ca să-l facă atent, apoi se apleacă și-i șoptește la ureche:

— Ce-ați făcut?

— Ce-am făcut noi? se întoarce Cătă spre el, mirat.

— Toată lumea spune că din cauza voastră ne-au adunat aici, continuă băiețelul în șoaptă. Ce ați făcut?

— Ce-am zis eu să faceți liniște? se pomenesc deodată cu chipul doamnei învățătoare chiar între ei.

Deodată, în mijlocul forfotei generale, ușa clasei se deschide și Alergino pășește înăuntru. Surâde așa cum face el întotdeauna. Ochii lui imenși nu mai clipesc, ci cercetează marea de copii, oprindu-se pentru o clipă în ochii fiecăruia în parte. Clasa este scăldată în lumina scânteietoare a dimineții, care se revarsă pe ferestre ca apa unei mări ciudate, albă și caldă. În fiecare pupilă se oglindește un soare minuscul, zeci de sori îndreptați când spre doamna învățătoare, când spre Alergino.

Copiii au amuțit. Zumzetul s-a topit ca stins cu apă. Sub privirile noului sosit, respirațiile s-au unit într-una singură, atât de liniștită încât se aude pocnetul slab în geam al unei muște care tot încearcă să iasă afară.

— Bună ziua! a spus Alergino, iar glasul lui a sunat neașteptat în tăcerea sălii de clasă.

— Buunăă ziiuaa! au răspuns cele două clase a IV-a, lungind vocalele așa cum le plăcea lor să facă.

— Copii, a început doamna învățătoare, astăzi avem un oaspete important în școala noastră, care ne va vorbi despre... Despre?

Doamna învățătoare avea acest obicei, de a nu-și termina propozițiile, ci a le transforma într-o întrebare pe care o lăsa să plutească pe deasupra clasei, până când vreun curajos încerca un răspuns, din mijlocul clasei. De data aceasta însă îl privea apăsat chiar pe Alergino, în timp ce pusese întrebarea, iar copiii se temură pentru o clipă că el nu va ști răspunsul

corect, și doamna sigur va scoate de pe undeva un catalog în care există și el, ca să-i treacă vreo notă proastă.

— Despre alergii, a răspuns Alergino, continuând să surâdă.

Chiar în clipa aceea, smocul lui de păr din creștet îi alunecă între ochi, iar Alergino suflă în sus cu putere, ca să-l trimită la locul lui, astfel încât, atunci când copiii au izbucnit în hohote de râs, nu s-a mai știut dacă este din cauza gestului acestuia amuzant sau din cauza spaimei lor de o clipă că Alergino va primi o notă proastă.

— Eu sunt Alergino, a început el, fără să fie stânjenit de râsetele copiilor. Sunt un super-erou de clasă mijlocie, iar misiunea mea este să-i ajut pe copiii cu alergii și pe colegii lor.

La auzul cuvintelor „super-erou de clasă mijlocie", din mijlocul copiilor s-a ridicat o singură mare șoaptă, plutind ca un nor invizibil spre tavanul înalt al clasei, unde rămase o vreme, încălzind atmosfera ca aburul dintr-un ibric în care clocotește ceaiul. Cum adică de clasă mijlocie? Carevasăzică, erau împărțiți pe clase și categorii? Câte clase existau?

— Am venit astăzi la voi ca să vă povestesc despre alergii și cum se simt ele, ce ai de făcut dacă ai o alergie sau cum poți să fii un bun prieten pentru un coleg care este alergic.

— Câți ani ai? se aude o voce de lângă fereastră.

Atât de repede a fost pusă întrebarea, încât nimeni nu și-ar fi putut da seama cine vorbise, dacă un băiețel din banca a doua nu s-ar fi lăsat să alunece, ascunzându-se în spatele colegilor săi din față.

— Am venit pe lume acum mulți, mulți ani, în casa unui mare medic pe nume Hipocrate. Oamenii îl numesc „părintele medicinei". El a fost primul care a observat că unele persoane au reacții neobișnuite atunci când mănâncă anumite alimente. Asta se întâmpla cu foarte mult timp în urmă.

— Cât de mult? Ești bătrân?

— M-am născut acum 2400 ani, a spus Alergino, dar timpul nu are același efect asupra mea, ca asupra oamenilor.

Șoapta aceea unică, mare cât toată clasa și fierbinte ca aburul din ibric, s-a format din nou, ridicându-se iarăși spre tavan. Alergino a așteptat până când aerul s-a limpezit și liniștea s-a întins peste copii, apoi a continuat:

— Astăzi știm mult mai multe decât acum 2400 de ani. Alergia este o reacție anormală a sistemului nostru imunitar față de tot felul de substanțe. În mod normal, substanțele acestea nu ar trebui să provoace reacții în corpul nostru, numai că uneori ele o fac.

Copiii se uitau unii la alții, iar Alergino pricepu că nu toată lumea înțelesese.

— Să mă opriți ori de câte ori nu înțelegeți ceva, a spus el. Sunt întrebări până aici?

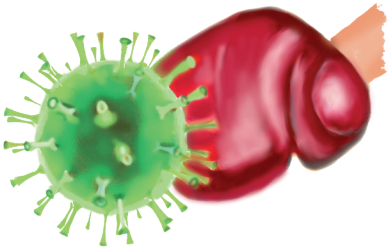
O pădure de mâini se ridică din clasă. Alergino a ales o fetiță de pe rândul de la fereastră, care a spus:

— Ce este un sistem imunitar?

— Sistemul imunitar este sistemul nostru de apărare. Toată lumea are un sistem imunitar.

— Și ăia de-a opta? a întrebat un băiețel care îi admira grozav de mult pe cei mai mari copii din școală.

— Și ficusul acesta al vostru din clasă, a răspuns Alergino, stârnind cu aceasta un murmur de uimire. Și pisica de acasă. Și ăia de-a opta, și bebelușii nou-născuți, toată lumea. Rolul sistemului acestuia de apărare este să ne protejeze de viruși, bacterii, paraziți și tot felul de mici invadatori. Atunci când apare un pericol, anticorpii dau alarma și sistemul imunitar scoate pe câmpul de bătălie niște soldăței.

În spatele clasei, un băiețel mima prin aer câteva lovituri de box, închipuindu-și cum luptau soldățeii din sistemul imunitar cu virușii invadatori.

— E clar? Mergem mai departe? a întrebat Alergino.

— Daaa!

— Ei bine, sistemul acesta imunitar devine uneori cam dezorientat. Se zăpăcește și crede că unele alimente, polenul florilor sau praful de pe cărți sunt de fapt viruși și bacterii. Închipuindu-și că organismul pe care are datoria să-l apere este atacat, eliberează soldățeii care pornesc imediat la luptă.

— Cu cine se luptă, dacă nu e niciun virus? scăpă o fetiță o întrebare, uitând să mai ridice mâna și să aștepte să i se dea cuvântul.

— Tocmai asta este, că se luptă chiar cu organismul pe care ar trebui să-l apere.

O șoaptă de surpriză străbătu întreaga clasă, așa cum traversează uneori o pală de vânt pădurile, foșnindu-le frunzele, sau cum aduce marea la țărm un val, așternându-l pe nisip.

— În urma acestei lupte, în care sistemul imunitar este dezorientat, apar pe piele pete sau bubițe mici, roșii, care arată ca și cum ai fi fost ciupit de țânțari. Alteori se poate să strănuți, să tușești sau chiar să simți că nu mai poți respira. Se mai poate să te doară burtica sau să fii foarte amețit, ca și cum te-ai fi învârtit mult timp pe loc. Bătălia aceasta se numește alergie.

Alergino a făcut o pauză, ca să le dea ocazia copiilor să-i mai pună întrebări. Observase cum, de la o vreme, pe măsură ce el explica, unii își coborau privirile în pământ, altora li se îmbujoraseră obrajii ciudat de tare, iar două fetițe din banca a doua de la ușă se tot îndemnau una pe alta, înghiontindu-se și făcându-și curaj.

— Simt că aveți să-mi spuneți ceva, le-a spus Alergino.

— Noi avem în clasă doi colegi alergici, a spus una dintre fetițe, cu glasul sacadat pe care-l folosea atunci când era scoasă la tablă.

— Da, aveți, așa este, a zâmbit Alergino.

— Noi nu am știut ce înseamnă asta pentru ei, de fapt, a continuat fetița. Am crezut că...

Fetița a căutat prin minte ultima parte a propoziției, s-a încurcat, s-a fâstâcit, obrajii i-au luat foc, iar ea s-a așezat repede înapoi, în bancă, încercând să se ascundă în spatele prietenei sale.

— Cred că, dacă aveți întrebări pentru ei, colegii voștri vor fi bucuroși să vă răspundă, a spus Alergino. Ce spuneți, Dana, Cătă?

Dana și Cătă s-au mulțumit să dea din cap în semn că da. Clasa s-a gândit o clipă, apoi băiețelul din spatele lui Cătă l-a împuns la fel ca prima dată cu degetul în umăr și l-a întrebat:

— Când te faci bine, Cătă?

— Dacă fac tratamentul așa cum spune domnul doctor și port masca ori de câte ori este nevoie, atunci există o șansă să mă fac bine când voi fi mare. Se poate însă și să am alergia asta toată viața.

— Ce iese din inhalatorul ăla? s-a auzit o întrebare din spatele clasei.

Cătă nu văzuse cine pusese întrebarea, dar i se păruse că ar fi vocea unuia dintre băieții pe care îi gonise împroșcându-i cu soluția din inhalator, în urmă cu doi ani, ca să o apere pe Dana.

— E un medicament care mă ajută să respir, atunci când prin aer este polen sau praf. Nu vă face niciun rău dacă vă atinge pe mâini sau pe față, a recunoscut el.

— Bubițele tale se iau? a întrebat-o pe Dana o fetiță cu ochelari, sperioasă și timidă.

— Alergia nu este molipsitoare, a răspuns în locul ei Alergino. Este numai foarte supărătoare pentru cei care o au, dar nu puteți să o faceți și voi, de la Dana sau de la Cătă.

— Mi-era frică, a recunoscut fetița cu ochelari.

— Ți-era frică să nu se ia?

— Mi-era frică așa, în general. Pe mulți dintre noi ne sperie să-i vedem, atunci când soldățeii ăia dau bătălia în corpul lor. Ne sperie Cătă când nu mai poate respira pe sub masca lui sau Dana când se umple de bubițe.

— Cum am putea face să nu vă mai sperie toate acestea? a întrebat doamna învățătoare.

Peste clasă s-a lăsat din nou tăcerea, ca o pasăre cu aripi uriașe. Copiii îi simțeau greutatea pe umeri.

— Poate dacă ați primi răspunsuri la toate întrebările, teama ar mai scădea? a propus doamna învățătoare. Cine mai are nelămuriri?

Din nou pădurea aceea de mâini s-a ridicat din clasă. Rând pe rând, copiii au întrebat, iar Dana, Cătă sau Alergino le-au răspuns.

— Cât de multe nuci sau unt de arahide poți să mănânci, fără să ți se facă rău?

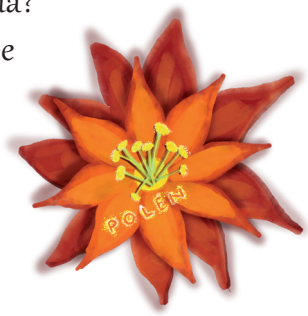
— Nu pot să mănânc nici măcar un pic, a spus Dana. Adesea, bubițele îmi apar chiar și de la mirosul untului de arahide. Acum doi ani am ajuns la spital de la o singură firimitură de prăjitură cu nuci.

— Nu ți-e poftă? Nu ți-e greu să renunți la bunătățile astea?

— Câteodată mi-e poftă, dar mă gândesc că pofta este un pitic mic și obraznic, care sare enervant pe lângă mine și pe care știu sigur că îl pot stăpâni. Doar nu o să mă las învinsă de un pitic obraznic! Eu sunt șefa în corpul meu.

— Ți se face rău pe loc, dacă atingi o alună?

— Mie nu, dar lui Cătă i se face rău pe loc, atunci când sunt flori pline de polen prin preajmă. Începe să strănute imediat și buzele i se umflă. La mine durează o vreme, uneori vreo jumătate de oră, alteori o oră.

— Puteți să vă jucați orice, dacă sunteți alergici?

— Da, pot să se joace orice, a răspuns în locul copiilor Alergino. Alergia nu este o slăbiciune. Ea este mai degrabă un fel de super-putere.

— Ce super-putere? a râs unul dintre băieții din spatele clasei.

— Ei simt natura din jur mult mai repede și mai bine decât oricine altcineva. Și-au exersat de-a lungul timpului răbdarea și au devenit mai puternici, pentru că se cunosc pe ei înșiși foarte bine și știu să se stăpânească. Au ieșit învingători din atâtea bătălii până acum, încât îi putem considera niște cavaleri experimentați.

— Dar voi aveți întrebări pentru colegii voștri? s-a apropiat doamna învățătoare de banca întâi, privind cu un zâmbet pe Dana și pe Cătă. Poate ați avut vreodată curiozități și nu ați îndrăznit să întrebați. Avem acum ocazia, cu toții, să ne cunoaștem mai bine și să ne împrietenim.

— Vouă ce nu vă place să mâncați? a întrebat Dana, care în ziua aceea nu avea absolut nicio bubiță și faptul că pielea nu o mânca o făcea să se simtă tare bine, aproape ca în prima zi de vacanță.

— Mie nu-mi plac bananele, a țâșnit imediat răspunsul unei fetițe, iar din glasul ei hotărât, un pic cam prea apăsat, toată lumea înțelese că discuția legată de banane era veche în familia ei.

— Eu nu pot să sufăr sosul de la mazăre, a spus cineva tocmai din spatele clasei, și toate capetele s-au întors către cel care vorbise, un băiețel cu ochelari. Mănânc numai boabele. Una câte una.

Ultima precizare a smuls un hohot de râs din toată clasa. Copiii și l-au imaginat pe colegul lor fugărind boabele de mazăre prin farfurie, cu furculița, și imaginea li s-a părut foarte amuzantă. Atmosfera se destinsese, iar restul răspunsurilor au venit toate deodată, petrecându-se unele peste altele:

— Ardeii umpluți!

— Pizza cu boabe de porumb! Să fie fără porumb!

— Pătrunjelul din ciorbă!

— Altceva ați mai vrea să știți despre colegii voștri? a întrebat din nou doamna învățătoare, după ce vacarmul s-a potolit.

— Cui îi mai place Roblox? a întrebat Cătă, îndesându-și masca lui de Spiderman sub bărbie și întorcându-se către toată clasa.

Ca la un semn, o întreagă ceată de copii s-au îngrămădit în jurul primei bănci, arătând exact ca un stol de vrăbii atunci când arunci un pumn de firimituri de pâine în mijlocul unei alei. Cătă, Dana și Ștefi nu se mai vedeau, ascunși cu totul de ceata de copii care se întreceau să se facă auziți.

— Avem noi o cursă de mașini pe Roblox, îți trimitem invitație când ajungem acasă, spuneau doi băieți care se țineau atât de strâns pe după umeri, de-ai fi zis că este un singur organism ciudat, cu două capete, patru mâini și patru picioare.

— Eu îmi construiesc un castel acolo, spunea o fetiță. Poți să fii vecinul meu, te învăț de unde să faci rost de lemn și piatră de construcție.

Până când a sunat de pauză, au mai aflat că 11 fetițe iubesc unicornii, toată clasa a IV-a B se dă în vânt după tarta cu vișine, 7 fetițe și 9 băieți adoră cărțile de aventuri și absolut tuturor le plăceau bicicletele, la fel ca Danei.

CAPITOLUL

.7.

Primăria copiilor

Din ziua aceea, Alergino a devenit nelipsit din școala lor. Uneori apărea de nicăieri în curte, în mijlocul copiilor, rămânând alături de ei tot restul pauzei. Alteori era poftit la câte o clasă, ca să le vorbească tuturor despre întâmplările prin care a mai trecut în călătoriile lui. Uneori venea ca un gând, o idee apărută din senin care făcea vreun copil să întrebe, mai înainte de a-și deschide pachețelul:

— Auziți? Fisticul e tot ca o alună? Am niște fistic azi la mine.

— Nu-l scoate! Nu e bun pentru Dana! venea îndată răspunsul de la Ștefi. A trecut Alergino pe deasupra clasei, își dădea ea seama apoi, zâmbind.

De la acea primă întâlnire, în clasă se schimbaseră prieteniile. Băieții îl rugaseră pe Cătă să le spună de unde și-a cumpărat masca de Spiderman, iar acum cu toții purtau câte una la fel. E drept că majoritatea o purtau sub bărbie sau în

jurul cotului, dar să nu ai masca echivala cu o declarație de război împotriva întregii clase.

Fetele își luaseră obiceiul de a-și picta pe gât și pe obraji, în semn de solidaritate, puncte mici, roșii, ori de câte ori se întâmpla ca bubițele Danei să reapară.

— Trecem împreună prin asta. Niciuna dintre noi nu se scarpină! spuneau ele, supraveghindu-și prietena. Nu ne scărpinăm noi, nu o faci nici tu.

Într-una din zile, pe când școala încă nu se trezise cu adevărat și numai tanti Aurelia străbătea holurile cu mopul ei, fâșâind abia ghicit peste plăcile de gresie, o veste intră în clădire într-un chip misterios. Nimeni nu avea să afle vreodată cum intrase vestea în școală. Cu toate acestea, totul avea să se schimbe pentru totdeauna de atunci înainte.

Prima care a ajuns în clasă a fost Irina, o fetiță slăbuță și roșcovană, care învăța foarte bine la Științele Naturii. Făcea baloane din gumă de mestecat și le spărgea cu pocnet, ca de fiecare dată când nu o vedea nimeni. În jurul său plutea o aromă de Hubba Bubba de pepene roșu, preferata ei. Toți copiii știau că Irina are cel mai frumos ierbar din toată școala, că bunicul ei crește albine, iar ea știe o mulțime de lucruri despre ele. Când spuneai Irina, spuneai ierbar și albine.

Fetița și-a lăsat ghiozdanul în bancă și a ieșit pe coridorul ale cărui ferestre dădeau spre poarta școlii, ca să vadă cine mai sosește. Atunci a observat anunțul de la avizier.

Dragi copii,

Suntem bucuroși să vă anunțăm că în orașul nostru se va înființa Primăria Copiilor. Veți avea astfel ocazia să vă faceți auzită vocea, să veniți cu propuneri și soluții pentru problemele voastre, să luați parte cu adevărat la modelarea viitorului școlii și a întregului oraș. Consilierii copiilor vor putea participa la ședințele Primăriei și vor pune în discuție problemele care vă afectează pe voi și dorințele pe care le aveți.

Cum poți participa?

Dacă îți place să aperi drepturile colegilor tăi, știi să asculți și ești convingător când vorbești, atunci candidează. Trece-ți numele pe listele cu viitorii Consilieri în Primăria Copiilor.

Cum poți vota?

Ascultă ce are de spus fiecare candidat. Gândește-te bine la proiectele pe care el se angajează să le realizeze. Pune-i fiecăruia întrebări, ca să te lămurești. Apoi votează în urna din fața cancelariei.

Când votezi?

Votul se va încheia miercuri, 3 aprilie. Rezultatele vor fi anunțate vineri, 5 aprilie.

Succes tuturor candidaților! Îi așteptăm pe reprezentanții voștri în Primărie, cu idei creative și putere de muncă.

Cu drag,
Consiliul local al Primăriei

Irina terminase de citit atunci când își dăduse seama că alături de ea stătea Bogdan, cu șapca pusă invers pe cap și ghiozdanul ținut în față, ca pe un marsupiu, după ultima modă care circula printre băieții din școala lor.

— Vrei gumă? l-a întrebat Irina.

— Da, te rog. Ce-i asta? a arătat el cu bărbia spre anunțul de la avizier.

— Ne fac Primăria Copiilor, a rezumat Irina tot ceea ce citise în numai două vorbe. Crezi că o fi adevărat? E posibil?

Se dovedise că era adevărat și foarte posibil. Cineva, nu se știe cine și cum, intrase în școală și pusese anunțul pe panou, lăsase în fața cancelariei o urnă pe care era trecut numele școlii lor și, cu un marker albastru, scrisese mare: ALEGERI PENTRU PRIMĂRIA COPIILOR.

Unul câte unul, fiecare copil sosit la școală în ziua aceea se oprise pe coridor, în fața avizierului, până când locul devenise neîncăpător. Prima oră s-a putut ține numai cu mare greutate. Sunase de intrare de mult, iar copiii și doamnele învățătoare încă nu se dezlipeau de anunțul care răscolise toată viața școlii. Chiar și după ce intraseră cu toții la clasele lor, continuaseră să vorbească tot despre asta.

Anunțul era semnat. Scria foarte clar acolo: Cu drag, Consiliul Local al Primăriei. Ce importanță mai avea cum ajunsese la ei în școală? Datele erau, de asemenea, foarte limpezi: se votează până pe 3 aprilie, se anunță rezultatele pe 5 aprilie.

— Ce facem, doamna? a întrebat Bogdan, unul dintre cei cunoscuți că își poartă masca de Spiderman în jurul cotului.

— Sunt alegerile voastre, Bogdan, i-a răspuns doamna învățătoare. Voi singuri trebuie să vă organizați.

Bogdan era omul potrivit pentru o astfel de sarcină. Încă din clasa întâi declarase că vrea să se facă inventator. Toată școala știa despre construcțiile lui, șiruri complicate de obiecte ce cădeau unele peste altele precum piesele de domino. Bile de biliard care se rostogoleau dintr-o lingură în alta, mașinuțe care rulau până la marginea băncii, numai ca să cadă de acolo într-un penar care declanșa un balansoar, care lansa în aer un dinozaur de plastic, rupând firul care ținea un creion și tot așa. Bogdan spunea că se numesc mașini Rube Goldberg, dar copiii le spuneau, pe scurt, invențiile lui Bogdan.

— Știu! a spus el. Fiecare clasă să-și numească un candidat. Facem o listă cu toți candidații din școală. Apoi candidații vor trebui să afișeze la panou ce plan au, cu ce idei vor să se ducă în primărie și cum ne vor reprezenta acolo. Pe urmă, după ce ne lămurim, votăm. De la noi din clasă, eu o propun pe Dana, încheie el.

Aceste ultime cuvinte au avut efectul unei mingi de tenis lovită cu putere de un perete. S-au întors, au mai zburat o dată pe deasupra clasei și s-au lovit din nou de peretele opus. Au ricoșat și de acolo și din nou, cuvintele au trecut peste capetelor tuturor. Câtă vreme le-au simțit vâjâind prin aer, copiii nu s-au mișcat. Apoi Dana s-a ridicat în picioare și s-a întors către Bogdan, dar de fapt către întreaga clasă, pentru că el stătea în ultima bancă, alături de Cătă.

— Mulțumesc pentru că m-ai propus, a spus ea. Dar de ce tocmai pe mine?

— Pentru că tu ai ceva în plus față de noi. Ai ieșit învingătoare din bătălii de atâtea ori până acum, încât te poți considera un cavaler experimentat. Simți lucrurile mult mai repede și mai bine decât oricine altcineva. Ți-ai exersat de-a lungul timpului răbdarea și ai devenit mai puternică, pentru că te cunoști pe tine însăți foarte bine și știi să te stăpânești la nevoie.

— Astea sunt cuvintele lui Alergino, a spus Lore, o fetiță cu zeci de codițe împletite strâns. Îmi amintesc.

— Și Cătă îndeplinește condițiile acestea, a spus Dana.

— Tu ești cea mai potrivită, Dana. Eu cu Bogdan, cu Lore, Irina, Ștefi și toată clasa o să fim în jurul tău, dar atunci când vine vorba de a fi convingătoare, nu te întrece nimeni.

Zilele următoare s-au scurs ca și cum timpul își schimbase măsura. Orele li se păreau minute, iar minutele treceau cât ai clipi o dată. Dana a venit cu o listă de propuneri, la care au tot adăugat altele, au tăiat, au ajustat, până când au fost mulțumiți cu ceea ce a ieșit.

Candidatura Danei, clasa a IV-a A, scria mare sus, deasupra listei pe care o afișară pe coridor, la avizier.

Proiecte de propus în ședința Primăriei:

1. *Să fie invitat Alergino în fiecare școală, ca să le vorbească copiilor și părinților despre alergii. Noi considerăm că este important ca fiecare copil să înțeleagă ce se întâmplă cu colegul său, să știe că îl poate ajuta fără efort. Considerăm că toți copiii pot avea alimente care nu le plac, dar mult mai importante sunt lucrurile care ne unesc: cărțile de aventuri, rolele sau bicicletele, tarta cu vișine sau Roblox-ul.*
2. *Să obținem sprijin din partea Primăriei orașului pentru tipărirea unei reviste de benzi desenate cu subiecte despre alergiile copiilor.*

Șef la departamentul creație: Lore, care face toate acele benzi desenate cu luptătoarea Salcia Stelară, super-eroina ei. Revista o vom putea distribui în toate școlile din oraș.

3. *Să afișăm la panoul de pe coridor câteva informații care sunt de folos tuturor, de exemplu:*

   Dacă ești alergic la lapte, nu ai voie să mănânci: iaurt, brânză, cașcaval, smântână, înghețată, frișcă.

   Dacă ești alergic la susan, nu ai voie să mănânci: halva, humus, batoane din susan, covrigi cu susan.

   Dacă ești alergic la glutenul din cereale, nu ai voie să mănânci: pâine, covrigi, cornuri, biscuiți, cozonac, tort, plăcinte, cereale.

Toată școala fierbea în săptămâna aceea. Urna din fața cancelariei era păzită zilnic de câte doi copii din două clase diferite. În ultima zi în care se mai putea vota, curtea școlii era plină de părinți care își așteptau de mai bine de o oră copiii. Nimeni nu voia să plece acasă.

Vineri, pe 5 aprilie, atunci când toată lumea aștepta cu sufletul la gură afișarea rezultatelor, ploua. Coridoarele

școlii erau pline de umbrele colorate, deschise și sprijinite de-a lungul pereților, ca să se usuce. În cuierele de prin clase atârnau pelerine din care apa picura încet. Era o zi răcoroasă și copiii închiseseră ferestrele și își încheiaseră puloverele până la ultimul nasture. Numai Cătă părea mai vesel ca niciodată și, pentru întâia oară, purta masca în jurul cotului.

— Ploaia curăță polenul și praful din aer, i-a explicat el lui Bogdan, noul său coleg de bancă. Mă simt excelent atunci când plouă afară.

Planul inițial, ca toată școala să fie adunată în curte, unde domnul director avea să le aducă la cunoștință cine este câștigătorul alegerilor, nu mai putea fi dus la îndeplinire. Copiii nu puteau fi scoși afară, în ploaie. Se căuta o nouă soluție, astfel încât toată școala să afle în același timp care este rezultatul votului.

— Numele consilierului pentru Primăria Copiilor va fi transmis doamnelor învățătoare, care îl vor scrie pe tablă, toate în același timp, fix la ora 11:00, a spus domnul director.

Niciodată nu fusese atât de liniște în clasa a IV-a A. Nici în timpul lucrărilor de control. Nici atunci când doamna învățătoare punea o întrebare grea. Poate că numai într-o zi de vacanță, dar asta copiii nu aveau cum să afle, pentru că nimeni nu știa ce se întâmplă în clasă, atunci când ei sunt plecați.

Era ora unsprezece fără zece minute. Elevul de serviciu pe școală, în ziua aceea Irina, se strecură ușor de-a lungul coridorului, pe lângă pereți, și apăsă soneria care anunța pauza. În clasă nu s-a mișcat nimeni. Pe coridor, tanti Aurelia, care se aștepta ca armatele de copii să năvălească afară de prin clase, își ridicase mopul cu măciulia în sus, sprijinindu-se cu o mână de bățul său. A așteptat o vreme, cu ochii la ușile claselor, apoi a privit la Irina:

— Unde-s copiii, mămăică?

— Înăuntru, a spus Irina, spărgând repede un balon de gumă și împrăștiind aromă de Hubba Bubba de pepene roșu. La 11:00 se anunță consilierul.

Pe ferestre, apa curgea șiroaie. În depărtare s-a auzit un tunet slab. Sub streașina școlii se adunaseră o mulțime de porumbei plouați care-și scuturau acum aripile, lovind ușor ferestrele. Irina și-a verificat telefonul. Unsprezece fără un minut. Era sigură că nu aveau să o certe pentru minutul acesta, așa că a mai spart scurt un balon, a apăsat soneria și a rupt-o la fugă spre clasă.

Atunci când a deschis ușa, doamna învățătoare tocmai pusese creta pe tablă și trăgea o linie dreaptă în jos. În jurul degetelor ei plutea praful alb de cretă. Irina a rămas în picioare lângă ușă, pentru că se temea că doamna va termina de scris exact în timp ce ea ar fi fost cu spatele, mergând către banca ei.

DANA, apăru numele pe mijlocul tablei.

— Colega voastră, Dana, a fost votată să reprezinte școala în Primăria Copiilor, a spus doamna învățătoare. Mult succes, Dana!

Tuturor li s-a părut că glasul doamnei nu era ca de obicei, ci tremura puțin, cam ca porumbeii de sub streașină.

Toate acestea s-au întâmplat acum mai bine de un an. Între timp, clasa a IV-a A a devenit clasa a V-a A. Despărțirea de doamna învățătoare a fost o mică tragedie, mai ales pentru Ștefi, care se temea de ceva vreme de întâlnirea cu atâția profesori. Ca să o sprijine să depășească această perioadă, fetele din clasă au venit un an întreg cu o jumătate de oră mai devreme la școală, astfel încât să o vadă în fiecare zi pe doamna învățătoare.

În anul acela, Dana a reușit să îndeplinească tot ce-și propusese. Alergino fusese invitat în fiecare școală din oraș și le vorbise tuturor despre sistemul imunitar, alergiile la alimente sau la polen, regulile care trebuie respectate în școală și răspunsese cu răbdare la toate întrebările. Iar Lore scotea câte o revistă de benzi desenate pe semestru, cu subiecte pe care i le trimiteau copiii din tot orașul.

CUPRINS

CAPITOLUL 1.
Ușa misterioasă.
Un dinozaur viu 5

CAPITOLUL 2.
Fluturașii de hârtie..... 14

CAPITOLUL 3.
Masca de Spiderman, două
ghiozdane cu unicorn și
tocilara clasei..... 19

CAPITOLUL 4.
Petrecerea din clasa a II-a.
Bucătăria uriașilor..... 23

CAPITOLUL 5.
La spital. Stiloul fermecat
și fluturașul magic..... 30

CAPITOLUL 6.
Alergino la școală. Ce
este un sistem imunitar? 35

CAPITOLUL 7.
Primăria copiilor..... 49

EDITURA
CREATOR

Fii CREATOR

din bibliotecă până în online!

Te invităm în comunitatea noastră de
#CititoriCreatori!

Descoperă cele mai recente apariții editoriale,
împărtășește-ne recomandările tale de lectură
și fii la curent cu toate noutățile Creator.

Ne vedem pe social media:

Facebook | https://www.facebook.com/edituracreator

Instagram | https://www.instagram.com/edituracreator

Tik Tok | https://www.tiktok.com/edituracreator

Intră în comunitatea noastră folosind hashtag-ul

#fiiCreator

Pentru comenzi și detalii:

EDITURA CREATOR

str. Zaharia Stancu 21A, Brașov

e-mail: contact@edituracreator.ro

www.edituracreator.ro • www.libris.ro